

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/142/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821200573
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7821200573.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu Y. G., J. XX.XX.XXXX, G., J. XXX, zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, Rožňava, Hviezdoslavova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, o zaplatenie 2 644,33 eura s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 11C/14/2021-73 zo 7.7.2021, Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom rozhodol, že I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2 644,33 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 644,33 eura od 12.2.2021 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, II. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady majetkovej ujmy spôsobenej orgánom verejnej moci nezákonným rozhodnutím, a to vo výške 2 644,33 eura, ktorú odôvodnil tým, že bol obvinený zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods.1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Trestného zákona tak, ako to vyplýva z uznesenia vyšetrovateľa OR PZ-OKP Rožňava sp.zn. ORP-116/1-VYS-RV-2019 z 20.3.2019. Proti uzneseniu uplatnil všetky zákonom poskytnuté možnosti a právne prostriedky ochrany, avšak bezúspešne. Prokurátor OP v Rožňave podal žalobu pod sp.zn. Pv 150/19/8808 z 13.9.2019. V trestnej veci prvýkrát rozhodol súd rozsudkom z 5.11.2019, ktorým ho súd spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Rožňava, ako aj poškodený. Krajský súd uznesením sp.zn. 6To/10/2020 z 27.2.2020 napadnutý rozsudok podľa § 321 ods.1 písm. b/, c/ Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods.1 Trestného poriadku vec vrátil súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Okresný súd Rožňava po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia krajského súdu nedospel k inému záveru ako pri prvom rozhodnutí a na základe vykonaného dokazovania rozsudkom zo 16.9.2020 sp.zn. 15T/92/2019 žalobcu spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, nie je trestným činom. Za účelne vynaložené a poskytnuté právne služby uhradil obhajcovi sumu 2 644,33 eura. Písomnou žiadosťou z 29.12.2020 sa obrátil na vyššie označený orgán verejnej moci, ktorý koná v mene žalovanej za účelom predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods.1 z.č. 514/2003 Z.z., ktorá mu vznikla zaplatením účelne vynaložených trov v predmetnom trestnom konaní. Žalovaná listom z 10.2.2021 pod č. VI/4 Gc 181/20/1000-8 oznámila, že uplatnený

nárok ani čiastočne neuspokojí, lebo podľa jej právneho názoru pre taký postup nie sú splnené zákonné podmienky.

2.2. Žalovaná vo vyjadrení nesúhlasila so žalobou a navrhla ju zamietnuť tvrdiac, že škoda žalovanému nebola spôsobená nezákonným rozhodnutím, lebo v čase vznesenia obvinenia vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobca sa dopustil konania, ktoré vykazovalo všetky znaky stíhaného trestného činu.

2.3. Súd po vykonaní dokazovania vec právne posúdil podľa § 3 ods.1 písm. a/, § 3 ods.2, § 4 ods.1 písm. a/ bod 1, písm. b/, f/, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 15 ods.1, § 16 ods.4, § 17 ods.1, § 18 ods.1,3, § 25 ods.1 z.č. 514/2003 Z.z. v znení platnom a účinnom od 1.1.2013, § 517 ods.1 prvá veta, ods.2 OZ, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a uzavrel, že zákon 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Je možné súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Podobne možno prisvedčiť žalovanej, že trestné stíhanie vo veci sa vedie, kde je dané dôvodné podozrenie, že došlo ku spáchaniu trestného činu, ale ešte nie je možné určiť, ktorá osoba je z jeho spáchania podozrivá a že pre jednotlivé štádiá trestného konania postačuje iná miera pravdepodobnosti. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď sa trestné stíhanie v čase, keď bolo vedené javilo ako zákonné a dôvodné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho vzhľadom na jeho konečný výsledok treba považovať za nezákonné, práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Pri oslobodení spod obžaloby je pritom podstatné posledné rozhodnutie príslušného súdu o obžalobe, teda ani skutočnosť, že napríklad obžalovaný bol súdom aspoň sčasti uznaný vinným na základe obhajoby nič nemení na vyššie uvedených názoroch, ak v konečnom dôsledku odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu, prípadne v časti, v ktorej bol uznaný za vinného. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov dospel k záveru, že v danom prípade má preukázané splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Za takéto rozhodnutie súd považuje uznesenie o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Z predloženej faktúry žalobcu, ktorú uhradil, mal súd preukázaný aj vznik škody na strane žalobcu, pričom tieto trovy by nepochybne nevznikli, ak by na základe sťažnosti nebolo pokračované v trestnom stíhaní žalobcu.

2.4. Vzhľadom na okolnosti prípadu mal súd preukázané, že orgánom, ktorý má konať za štát je v zmysle § 4 ods.1 písm. a/ bod 1, písm. b/ a f/ z.č. 514/2003 Z.z. Generálna prokurátora, keďže sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa bola zo strany prokuratúry zamietnutá a bola podaná obžaloba na súd.

2.5. Súd sa nezaoberal uplatneným nárokom z pohľadu jeho výšky. Náhrada škody za trovy právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní požadovaná vo výške 2 644,33 eura, zástupca žalovanej nenamietal vo vzťahu k výške uplatňovaného nároku správnosť výpočtu vyúčtovaných trov. Vychádzajúc z uvedených skutočností zaviazal žalovanú na úhradu tejto sumy. Rovnako zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania, pretože žalovaná je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo žalovanej sumy od 12.2.2012 (správne má byť 2021 - poznámka odvolacieho súdu) do zaplatenia. Žalovaná sa do omeškania dostáva buď uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, v ktorej podľa § 16 ods.4 uvedeného zákona príslušný orgán, konajúci za žalovanú, mal uspokojiť nárok na náhradu škody, alebo dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody. Z odpovede GP SR z 10.2.2021 vyplýva, že nárok žalobcu neuspokojí ani čiastočne. Odpoveď bola doručená právnemu zástupcovi žalobcu 11.2.2021. Žalovaná sa tak so splnením oprávnených nárokov žalobcu dostala do omeškania po doručení odpovede. V danom prípade žalobcovi prislúchajú úroky z omeškania vo výške 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB k 12.2.2021 bola vo výške 0%.

2.6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2, § 257, § 262 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3.1. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná (č.l. 86-89), a to v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktoré odôvodnila nasledovne:

3.2. Poukázala na ustálenú judikatúru slovenských súdov, v ktorých žalovaná vzhliada nesprávne právne posúdenie podľa zákona 514/2003 Z.z., § 4 ods.1 písm. f/, § 5 ods.1, § 6 ods.1, z.č. 514/2003 Z.z., čl. 46 ods.1,3 z.č. 460/1992 Z.z. Ústavy SR a konštatovala, že súd za nezákonné označil uznesenie o vznesení obvinenia, vydané vyšetrovateľom I. oddelenia vyšetrovania, odboru kriminálnej polície ORPZ

SR v Rožňave sp.zn. ORP-116/1-VYS-RV-2019 z 20.3.2019 pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods.1 Tr. zák. a § 55 ods.1 Tr. zák.

3.2.V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí, nie je súd v konaní o náhradu škody titulom zodpovednosti štátu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

3.3.V uvedenej veci bolo rozhodujúce posúdenie zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania voči žalobcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia, vydaného vyšetrovateľom. V tejto súvislosti považuje za vhodné opätovne zdôrazniť, že v danom trestnom konaní z dôkazného stavu, zisteného v čase vznesenia obvinenia, vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobca sa dopustil konania, ktoré vykazovalo všetky znaky stíhaného trestného činu. Vyšetrovateľ PZ pri postupe podľa § 206 ods.1 Tr. por. vychádzal predovšetkým z výpovede poškodeného S. S., následne z lekárskeho správ z nemocnice Sv. Barbory Rožňava, a.s., k zraneniam poškodeného zo zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, z obsahu ktorých vyplývali skutočnosti, ktoré usvedčovali Y. G. zo spáchania trestného činu.

3.4.Sťažnosť obžalovaného v zastúpení svojim obhajcom bola dozorujúcim prokurátorom zamietnutá. V odôvodnení bolo poukázané predovšetkým na závery znaleckého posudku znaleckej organizácie MED-PRO-ORTO, s.r.o. z oboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia a ortopédia, ako aj výpoveď svedka poškodeného S. S.. Žalobca pri rekonštrukcii odmietol vypovedať, a teda z jeho strany nebol znázornený útok, resp. obrana, v rámci fyzického konfliktu s poškodeným. Poškodený utrpel zranenia ostrým zahroteným predmetom - nožom, pričom bolo konštatované, že vzhľadom k lokalizácii rán a ich rozsahu útok na poškodeného smeroval spredu, teda útočník nožom bodal. V znaleckom posudku bolo výslovne konštatované, že poškodený mohol utrieť zranenia tak, ako to uviedol do zápisnice o svojej výpovedi. Vzhľadom k popísanej dôkaznej situácii dozorujúci prokurátor pristúpil k podaniu obžaloby v podstate na nezmenenom skutkovom základe oproti uzneseniu o vznesení obvinenia. V rámci hlavného pojednávania boli vypočutí aj zainteresovaní znalci, ktorí na rozdiel od skutočností, ktoré uviedli v závere znaleckého posudku uviedli i tú skutočnosť, že skutok sa mohol stať aj spôsobom, ako uvádzal obžalovaný. Okresný súd Rožňava napriek konštatovaným rozporom ich výpoveď na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k záverom, ktoré uviedli v znaleckom posudku, vo veci rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom z 5.1.2019. Oslobodzujúci rozsudok napadol prokurátor Okresnej prokuratúry Rožňava. Odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil, že zo strany dozorujúceho prokurátora bolo z dôvodu nevykonania navrhovaného dôkazu dôvodne podané odvolanie. Po zrušení prvostupňového rozhodnutia, rešpektujúc právny názor krajského súdu, okresný súd pribral znaleckú organizáciu LEGE ARTIS, ktorá podala znalecký posudok 27/2020. Zo záverov tohto posudku vyplynulo, že nie je možné presne určiť presný mechanizmus vzniku poranení.

3.5.Okresný súd Rožňava následne rozsudkom 15T/92/2019-559 zo 16.9.2020 oslobodil spod obžaloby Y. G., pretože skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, nie je trestným činom.

3.6.V nadväznosti na vyššie uvedené zdôraznil, že prokurátor podľa § 215 ods.1 písm. b/ Tr. por. môže zastaviť trestné stíhanie, iba ak je nepochybné, že skutok, pre ktorý je vedené trestné stíhanie, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V ostatných prípadoch, ak vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom pre podanie obžaloby zároveň dovoľujú záver o vine obvineného i o jeho nevine a ďalšie dôkazy už nemožno vykonať v prípravnom konaní, prokurátor v zmysle ustálenej praxe nemôže nahradiť v takom prípade prejednanie veci v konaní pred súdom a musí pristúpiť k podaniu obžaloby.

3.7.Začatie trestného stíhania je prvým štádiom trestného konania, pričom uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydávané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin. Ide o štandardný postup orgánov policajného zboru a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu. V kontexte s uvedeným zdôraznil, že v danom trestnom konaní z dôkazného stavu, zisteného v čase vznesenia obvinenia, vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobca sa dopustil konania, ktoré vykazovalo všetky znaky trestného činu. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nemožno vyvodiť iba zo skutočností, že následne bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu dôkaznej núdze. Orgány činné v trestnom konaní v predmetnom trestnom konaní postupovali prísne v súlade s príslušným procesným predpisom (Trestným poriadkom), ktorý upravuje jednotlivé štádiá trestného konania a s tým súvisiace oprávnenia a povinnosti orgánov činných v trestnom konaní. Vyšetrovateľ alebo poverený príslušník policajného zboru nemá v prípade, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne

odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, inú zákonnú možnosť iba vydať uznesenie o vznesení obvinenia, pokiaľ sa nechce sám vystaviť nebezpečenstvu trestného stíhania pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 327 Tr. zák. Dôsledné vyšetrovanie, vykonané vo verejnom záujme, v prípade dostatočne odôvodneného záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba, by nebolo možné vykonať bez predchádzajúceho vydania rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia. Takýto právny titul - nezákonné rozhodnutie, ktorým by bolo uznesenie o vznesení obvinenia, sa v zákone č. 514/2003 Z.z., nenachádza.

3.8. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013-50, rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo/201/2007 z 30.7.2008.

3.9. Súd sa pri svojom rozhodovaní oprel o tú časť rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR, ktoré, pokiaľ ide o pojem nezákonné rozhodnutie, systematickým a teleologickým výkladom právnej normy dospeli k takému záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, potom sa má za to, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné a spôsobilé byť právnym titulom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., lebo rozhodujúce kritérium je výsledok trestného konania. Tento záver vyslovil najvyšší súd v rozhodnutí 4MCdo/15/2009. Takýto výklad si osvojil súd tak, že oslobodenie spod obžaloby znamená automaticky nezákonné rozhodnutie. Osvojiť si tento výklad však znamená, že hneď na začiatku trestného stíhania by muselo byť isté, že osoba, voči ktorej sa trestné stíhanie vedie, bude právoplatne za trestný čin aj odsúdená, čo je absurdné vzhľadom na to, že o vine či nevine rozhoduje len súd, a to len na základe dokazovania, ktoré v kontradiktórnom procese prebieha pred ním, a nie v prípravnom konaní.

3.10. Žalovaná poukázala na to, že časť judikatúry Najvyššieho súdu vyriešila inú otázku inak, a to tak, že nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie a opätovne poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo/201/2007, uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/64/2008, nález II. ÚS 163/2013.

3.11. Zastáva teda názor, že pokladať každé rozhodnutie o vznesení obvinenia automaticky za nezákonné len s ohľadom na výsledok konania, ktorý viedol k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, je nesprávne. Ak by rozhodujúcim meradlom mal byť výsledok trestného konania, bez toho, aby sa skúmali konkrétne okolnosti prípadu, tak potom náhrada škody by mohla byť priamo upravená v trestných kódexoch.

3.12. Poukázala na definovanie pojmu nezákonné rozhodnutie, ktorým sa zaoberal Najvyšší súd SR vo veci 4MCdo/20/2009. Teda, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa musí posudzovať so zreteľom na konkrétny prípad a nemožno priamo prejudiciovať nezákonnosť každého rozhodnutia v prípadoch vedeného trestného konania, ktoré bolo skončené inak, ako odsudzujúcim rozsudkom. Žalobca poukazoval len na tú časť judikatúry, podľa ktorej o nezákonnosti rozhodnutia rozhoduje len výsledok trestného konania a neuvádza, v čom konkrétne pochybil orgán činný v trestnom konaní pri plnení svojich zákonných povinností v procese dokazovania a hodnotenia dôkazov, ale poukazuje len na výsledok trestného konania ako na dôkaz nezákonnosti, s čím sa súd stotožnil.

3.13. Je zrejmé, že zámer zákonodarcu pri prijatí zákona č. 514/2003 Z.z. nebol taký, aby sa extenzívnym výkladom automaticky odškodňovali osoby v prípadoch, keď štát legitímne viedol trestné stíhanie a k jeho zastaveniu, či oslobodeniu spod obžaloby došlo bez toho, aby niektorý orgán činný v trestnom konaní pochybil.

3.14. Posudzovanie nezákonnosti v trestnom konaní len podľa výsledku trestného konania je v príkrom rozpore so záujmom štátu legitímne viesť trestné konanie voči osobám, ktoré sú podľa dôkazného stavu dôvodne podozrivé, že spáchali trestný čin. V danej veci žalobca nepoukázal v žalobe a súd nekonzatoval nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup prokurátora inak, ako odkazom na výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby), a teda nebol preukázaný právny titul svedčiaci pre odškodnenie žalobcu. Správne právne posúdenie veci malo byť také, že žalobca nepoukázal v žalobe a nepreukázal v konaní konkrétne porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní a žaloba mala byť zamietnutá.

3.15. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 11C/14/2021-73 zo 7.7.2021 zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, prípadne zrušíť a vec vrátiť Okresnému súdu Rožňava späť za účelom ďalšieho zákonného konania.

4.1. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca (č.l. 97 - 98), ktorý uviedol, že má za to, že konajúci súd sa so všetkými odvolacími námietkami odvolateľa vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje zároveň aj za vysoko presvedčivé, na ktoré týmto v celom rozsahu odkazuje, ako

aj poukázal na skutočnosti, ktoré v priebehu konania uviedol, či už v podaniach alebo vyjadrení na pojednávaní.

4.2.Zastáva názor, že s tvrdeniami žalovanej nie je možné súhlasiť, pokiaľ tvrdí, že z dôkazného stavu zisteného v čase rozhodovania o vznesení obvinenia sa javilo dôvodné podozrenie, že mal spáchať konanie, ktoré mu bolo kladené za vinu. Odvolateľ prehliadol, že vôbec nebolo sporné, čo aj sám potvrdil, že predmetného skutku sa dopustil, že spôsobil ujmu poškodenému Masarykovi. Jeho obrana v trestnom konaní bola úplne iná a spočívala od samého začiatku trestného konania v tom, že predmetné konanie nie je trestným činom, keďže konal v medziach nutnej obrany. Prízvukoval, že táto skutočnosť bola úplne evidentná už v čase, keď bolo nesporné, že poškodený vošiel (neoprávnene vnikol) do jeho rodinného domu, kde napadol jeho matku, ako aj jeho a ďalšieho obyvateľa.

4.3.Uviedol, že ak sa odvolateľ odvoláva na závery znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou MED-PRO-ORTO s.r.o., je potrebné dať do pozornosti závery po tom, čo začal spochybňovať, že ide o znalecký posudok vypracovaný nie na to kompetentným znalcom, paradoxne aj príslušná časť prokuratúry spochybnila a použila za základ svojho odvolania, ktoré bolo podané skoršiemu, následne však zrušenému rozsudku prvoinštančného súdu. Odvolateľ sa odvoláva aj na usvedčujúce tvrdenia poškodeného, ale je potrebné podčiarknuť, že tento trpí závažnou psychickou poruchou, navyše ani on sám nepopieral, že do jeho obydľia vnikol neoprávnene, ale de facto ani to, že ho tam napadol. V ďalšom sa odvolateľ znovu odvoláva na závery posudku už uvedenej znaleckej organizácie, v mene ktorej nekonal traumatológ, či chirurg ale ortopéd, a to aj napriek tomu, že tento posudok v samotnom trestnom konaní, podriadená súčasť žalovanej spochybnila.

4.4.Zvýraznil, že výsledky znaleckého dokazovania nemali v podstate vplyv na jeho obranu, pretože len potvrdili to, čo potvrdzoval aj on, že zranenia spôsobil, ale konal v medziach nutnej obrany. Za týchto okolností podľa jeho presvedčenia bolo úplne jednoznačné, že bolo potrebné začať trestné stíhanie len vo veci, ktoré po vykonaní dokazovania bolo potrebné zastaviť postupom podľa § 215 ods.1 písm. b/ Trestného poriadku a určite nebolo namieste v medziach zákona rozhodnúť o vznesení obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku. O tom, že bolo potrebné takto postupovať svedčí aj následný oslobodzujúci rozsudok. V danom prípade rozhodne nie je možné súhlasiť s názorom, že keby bol býval oslobodený spod obžaloby len pre dôkaznú núdzu, ale naopak dôkazov bolo viac než dosť, z ktorých však bolo potrebné vyvodiť iný záver než záver o vznesení obvinenia.

4.5.Vo svetle uvedených skutočností považuje za úplne zrejmé, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné, a preto navrhol rozhodnúť tak, ako to úvodom uviedol.

5.K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná (č.l. 109), ktorá zotrvala na právnom názore obsiahnutom v podanom odvolaní.

6.K uvedenému žalobca uviedol (č. l. 117), že považuje za nadbytočné, aby sa ďalej k veci vyjadroval.

7.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala žalovaná v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.1.Žalovaná odvolanie založila na odvolacom dôvode podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, ktorý predstavuje nesprávne právne posúdenie alebo nesprávnu aplikáciu konkrétnej právny normy na zistený skutkový stav, dôsledkom čoho je nesprávny záver o právach a povinnostiach strán sporu.

8.2.Uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

9.1.Predmetom konania je náhrada majetkovej ujmy spôsobenej orgánom verejnej moci nezákonným rozhodnutím, a to vo výške 2 644,33 eura, ktoré predstavujú účelne vynaložené a poskytnuté právne služby, ktoré žalobca uhradil obhajcovi.

10.1.Podľa § 18 ods.1 z. č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

10.2.Podľa § 18 ods.3 z. č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

11.Žalovaná účelnosť a výšku vynaložených trov konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia nepopiera, preto prvoinštančný súd považoval výšku za nespornú a odvolací súd z tohto zistenia vychádzal.

12.1.Sporným, podľa žalovanej, bol samotný nárok s odôvodnením, že nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nemožno vyvodiť iba zo skutočností, že následne bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu dôkaznej núdze. Orgány činné v trestnom konaní v predmetnom trestnom konaní postupovali prísne v súlade s príslušným procesným predpisom (Trestným poriadkom), ktorý upravuje jednotlivé štádiá trestného konania a s tým súvisiace oprávnenia a povinnosti orgánov činných v trestnom konaní.

12.2.Žalovaná je toho názoru, že ak by rozhodujúcim meradlom mal byť výsledok trestného konania, bez toho, aby sa skúmali konkrétne okolnosti prípadu, tak potom náhrada škody by mohla byť priamo upravená v trestných kódexoch.

13.Odvolací súd k uvedenému uvádza, že žiaden právny predpis, neumožňuje civilnému súdu posudzovať a skúmať okolnosti prípadu, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia. O týchto okolnostiach, či boli dôvodné rozhoduje trestný súd, ktorým rozhodnutím je civilný súd viazaný.

14.1.Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením prvoinštančného súdu, ktorý v bodoch 26. až 29. jasne, zrozumiteľne a presvedčivo zaujal stanovisko, ktoré oprel o závery najvyššieho a ústavného súdu.

14.2.Rozhodnutie vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe a odvolací súd nevidí žiaden dôvod, prečo by sa mal od nich odchýliť a v celom rozsahu na ne mutatis mutandis poukazuje.

14.3.Odvolanie žalovanej neobsahuje žiadne také okolnosti, ktorým by sa súd prvej inštancie nevyrovnal.

15.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

16.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17.1.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17.2.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto žalobcovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19.Pomer hlasov akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).